

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. június 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MIATYÁNK IX. – MERT TIÉD AZ ORSZÁG, A HATALOM ÉS A DICSŐSÉG

Énekek: 8,1; 483,1,16-18; 484,3; 451

Lekció: Jel 5,6-14

Alapige: Mt 6,13b

Imádkozzunk!

Milyen nagy ajándék, és milyen nagy okunk a hálára az, hogy nemcsak felséges Istenként szólíthatunk meg, hanem mennyei Atyánknak is ismerhetünk Téged, Urunk. Köszönjük, hogy nemcsak a mennyben borulnak le Előtted, a megöletett Bárány előtt és az örökkön örökké élő előtt, hanem leborulhatunk mi is, földi néped, itt küzdő, harcoló, bűnnel, világgal, testtel viaskodó gyermekeid, akik tudjuk, hogy Hozzád tartozunk, mert drága áron és drága véren vásároltál meg. Nem aranyon és nem ezüstön, hanem mint hibátlan és szeplőtlen Bárányén, a Krisztusén.

Hálaadással borulunk le Előtted, Urunk, és kérünk Téged, hogy áldj meg bennünket. Köszönjük, hogy kérhetünk Téged. Engedd, hogy ebben a nagy melegben is tudjunk figyelni a Te igéd üzenetére, hogy mi az, amit mondani akarsz nekünk. Hadd köszönjük meg, hogy van mondanivalód ma is a számunkra, éppen azért, mert ismered a mi életünket, utunkat, döntéseinket, mindazokat a körülményeket, amelyekben vagyunk. Köszönjük, hogy megszólítasz bennünket igéd áldott, örök üzenetével. Kérünk azért most Téged, hogy szenteld meg a

mi szíveinket, hogy ne legyen semmi gát, kegyelmed mit ne törne át! Ne legyen olyan, ami megakadályozza azt, hogy halljuk az igét! Végy el tőlünk azért minden hiábavaló gondolatot, minden vágyat, bút, örömet, mindazt, amivel idejöttünk, és üresíts meg bennünket, hogy betölthess Lelkeddel és az evangélium igéjével!

Dicsőítünk Téged, és mi is valljuk, hogy méltó vagy, megöletett Bárány, hogy Tiéd legyen a dicsőség, tisztesség, erő és hatalom és áldás, örökkön örökké.

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten igéjét, melynek alapján az Ő üzenetét szeretném hirdetni Lelke által és segítségével. Az írott ige írva található a Máté írása szerinti evangélium 6. fejezetének 13. verse második felében, ekképpen: *„Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség, mind örökké. Ámen!”*

Kedves testvérek, Isten segítségével és kegyelméből végigvettük az elmúlt hetekben vagy inkább hónapokban az Úri imádság magyarázatát, a Miatyánk egyes mondatait, kéréseit, és elérkeztünk az utolsó alkalomhoz, amikor a befejezésről hallunk, hogy hogyan hangzik ennek az imádságnak a záró mondata, és hogy mit jelent az. Ha valaki a Lukács írása szerinti evangéliumban olvassa a Miatyánkot, azt fogja tapasztalni, hogy a végén ez a mondat már nincs ott, hogy *„...tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség, mind örökké. Ámen!”* Máté evangéliumában viszont ott van. Ennek az a magyarázata, hogy voltak olyan kéziratok, amelyekben ez az utolsó mondat nem szerepelt, és vannak olyan kéziratok, amelyekben ez az utolsó mondat is szerepel. De a Szentírás egész kijelentésétől abszolút nem idegen, sőt, nagyon jó, hogy ez a mondat ott van a végén! Majd fogjuk látni, hogy milyen okai vannak ennek, amikor úgy fejezzük be ezt a könyörgést, hogy *„Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség!”*

Láttuk korábban is, de szeretném újból kiemelni, hogy a Miatyánkot azok imádkozhatják, akik Isten gyermekei. Akik hisznek Jézus Krisztus nevében, követik Őt, és engedelmeskednek Neki, mert az ilyen emberre többé nem az „én”, hanem a „mi” jellemző. Vagyis, az ilyen ember közösségben, gyülekezetben tud gondolkodni. A hívő ember nem is tud máshogyan. Tegnap volt egy egész napos alkalmunk, és ott vettük többek között azt az igét, amikor Péter prédikál pünkösdkor, és a prédikáció végén megkérdezik tőle: akkor mit kell cselekednünk? Aztán, amikor Péter elmondja, akkor ezt olvassuk Lukács leírása szerint: azon a napon hozzájuk csatlakozott mintegy háromezer lélek. Mert aki az Isten igéjét komolyan veszi, az nem is tudja megállni, hogy ne csatlakozzon; nem azokhoz, akik hirdették az igét, hanem azokhoz, akik ugyanazt hiszik, és akik ugyanazzal a drága Lélekkel itattattak meg. Azokkal összeköttetés, kapocs lesz.

A Miatyánkot is Jézus úgy adja elénk, hogy „mi Atyánk”, és nem úgy, hogy „én Atyám”. Ez azt jelenti, hogy nemcsak én imádkozom, hanem velem együtt mások is imádkoznak. Vannak még Istennek gyermekei! Azt, hogy a végén ott

van ez a mondat „...tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség”, röviden és egy szóval úgy hívjuk, hogy „doxológia”, vagyis a Szentháromság Isten dicsőítése. Ez azért olyan fontos, mert az imádságban, a könyörgések és a kérések végén az imádkozó embernek ismét az Úrra kell figyelnie. Tehát addig egy kicsit önmagunkra is figyeltünk, és kértük, hogy „add meg a mi kenyerünket; „ne vígy minket a kísértésbe”, „szabadíts meg a gonosztól”, de most az utolsó mondatban ismét felemeljük tekintetünket az Úrra, és megvalljuk azt, hogy „tiéd az ország, tiéd a hatalom és tiéd a dicsőség”.

Vagyis, az úri imát, Jézus Krisztus nem azzal fejezi be, hogy mit *kérünk*, hanem azzal, hogy mit *vallunk*. Nem az a fontos, hogy mit kérsz Istentől, hanem az, hogy mit vallasz Istenről! Nem az a fontos, hogy mit imádkozol, hanem az, hogy hogyan imádkozol! Ahhoz, hogy a kéréseim imádsággá legyenek, az kell, hogy a mi Atyánkhoz intézzem a kéréseimet, könyörgéseimet, az én vágyaimat és céljaimat, akié minden hatalom; ráadásul, akié az ország, és akié a dicsőség; aki él és uralkodik!

Tulajdonképpen a Miatyánk befejezésénél, amikor ezt megvallom, akkor tudom, hogy ki az az Isten, akihez könyörögtem, akit megszólítottam. Tudom, hogy nekem olyan Istenem van, aki nemcsak Atyámmá lett Jézusban, hanem aki az egész világnak teremtője, ura, gondviselője, hordozója – és megvallom vele, hogy „tiéd az ország!” Testvéreim, én vallom, hogy hitvallás nélkül nem is lehet imádkozni! E nélkül, hogy ezt az Istent nem ilyennek, nem így ismerném, hogy „tiéd az ország, tiéd a hatalom, tiéd a dicsőség,” vagyis minden a tiéd – e nélkül nem is érdemes imádkozni! Milyen csodálatos dolog, hogy az az Isten, akivel beszélek, azé minden hatalom mennyen és földön, és így tulajdonképpen az imádság a hívő ember szívében imádássá fog magasztosulni! Tehát, az imádság mindig imádás is, de inkább úgy mondom, hogy elsősorban imádás. Én az élő Istent imádom: szentségében, dicsőségében, mindenhatóságában, isteni tökéletességeiben.

Képzeljétek el, ha Jézus ezzel fejezné be az imádságot: szabadíts meg a gonosztól! Ennek olyan értelme lenne, hogy a gonosz uralja ezt a világot. De azzal, hogy ezt mondom: tiéd az ország, tiéd a hatalom – úgy fejezem be, hogy „Te létezel!” „Te élsz!” Az utolsó mondat nem az, hogy „a gonosztól szabadíts meg”, hanem az utolsó mondat ez: tiéd az ország, tiéd a hatalom, tiéd a dicsőség. Amikor ezt imádkozzuk, akkor ezzel az örömmel zárhatjuk az imádságot: dicsérem az Urat! Mint, ahogy a zsoltáros azt mondja: dicsérjétek az Urat, hallelujah! Persze, van gonosz, van kísértő, van ellenség, van harc, de azzal fejezem be, hogy mindezek fölött, és mindezek ellenére van valaki, akié az ország, akié a hatalom, akié a dicsőség. Ezzel, hogy ezt megvallom, tulajdonképpen odateszek mindent ennek az Istennek a kezébe: kéréseimet, vágyaimat, kérdéseimet.

„Tiéd az ország, tiéd a hatalom, tiéd a dicsőség” – vagyis, mindezeket azért kértem Tőled, mert Te ezt meg tudod adni! Olyan valakitől felesleges kérni, aki nem tud adni semmit! Ha akarnátok kérni valamit egy koldustól, azt mondja: adnék, de magamnak sincs. És mégis sokan megpróbálják, hogy olyantól kérnek, akinek nincs.

Lutherre, amikor még Ágoston-rendi szerzetes volt, rátört egyszer a vihar, amikor ment haza a szüleihez, és emiatt tele volt a szíve félelemmel. Akkor elkiáltotta magát: Szent Borbála segíts! – mert ő otthon azt tanulta, hogy Szent Borbála a bányászok védőszentje, mivel az apja bányász volt. Aztán a reformátor meglátta, hogy balga dolog volt olyantól kérni, aki nem tud segíteni; akinek semmi hatalma nincs, mert nem övé az ország, nem övé a hatalom, nem övé a dicsőség. Semmit nem tud elrendezni, semmit nem tud elintézni, hát akkor mit akarok tőle kérni?

Amikor megvallja a hívő, hogy „tiéd az ország, tiéd a hatalom, tiéd a dicsőség”, akkor ezzel tulajdonképpen azt mondja: egyedül Te rendelkezel ezekkel. Egyedül Te vagy, akihez oda lehet menni, mert Te vagy a leghatalmasabb! Minden a Te kezében van! Az pedig, hogy mehetek Hozzá, a Miatyánk első megszólításában van: én nemcsak tudom, hogy az élő Isten kicsoda, hanem Jézus által mehetek Hozzá. Mert ez az Isten, aki hatalmas, akié az ország, akié a dicsőség, Jézus Krisztusban Atyámmá lett, és ez az Isten, aki Jézus Krisztusban Atyámmá lett, ez a dicsőséges Isten!

A mai világban, amikor talán soha nem volt ennyire aktuális a mózesi íge, hogy „van sok isten és sok úr”, ezt az élő Istent be kell azonosítanunk, akihez mi imádkozunk! A mai világban mindenki imádkozik a maga istenéhez, és közben kiderül, hogy ez egy nagy istentelenség, nagy hitetlenség! Mert ahhoz az Istenhez kell imádkoznunk, akié az ország, a hatalom és a dicsőség! Nem úgy van, hogy más isten is bír valamilyen országgal; más isten is bír valamilyen hatalommal; más isten is bír valamilyen dicsőséggel, hanem a Bibliából tudhatjuk: kizárólagosan tiéd az ország, tiéd a hatalom és tiéd a dicsőség! Másra nem is tudunk hivatkozni!

A Miatyánk kezdő mondata tulajdonképpen csak az Isten gyermekeinek az imádsága. A befejezés pedig, hogy „tiéd az ország” – azt jelenti, hogy „tiéd az uralom, te uralkodsz.” Isten gyermeke a zsoltárossal együtt ebben gyönyörködik: „az Úr uralkodik, örüljön a föld!” Ő az Ura ennek a teremtett világnak és az országnak is, tehát „az Úr országol”, ahogy a zsoltáríró mondja: Az Úr országol, és regnál nagy jól. Ezért ezt az imádságot csak azok mondhatják, akik vallják, hogy az életük felett is az Úr uralkodik!

Református hitvallásunkban ezért olyan fontos, hogy már az első kérdés erről szól: Mi a te vigasztalásod? „Az, hogy nem a magamé vagyok, hanem Jézus Krisztus tulajdona. Az, hogy Jézus Krisztus eleget tett az Ő drága vérével minden bűnömért, az Ördögnek minden fogságából megszabadított, és meg fog őrizni.” Tehát az ilyen ember, ahogy Pál apostol használja a Rómabeliekhez írt levélben, az Úré, és ez azt jelenti, hogy az Úr uralkodik az ő életében. Minden ember életében nem az a döntő, hogy keresztyén-e vagy nem, hanem az, hogy uralkodik-e az Úr, vagy nem. Úr-e Ő az életed felett, vagy nem? Ő határoz-e meg mindent, vagy nem? Ő dönt-e, vagy te döntesz? Ő tűzi-e ki eléd a célt, vagy te tűzöd ki magad elé?

Az Úr uralkodik! Az, hogy „tiéd az ország” – azt jelenti: Uram, én az uralmat átadtam Neked életem minden területe fölött. Ahogy Zákeus azt mondja,

mikor Jézus bemegy a házába: Uram, innentől kezdve Te fogsz uralkodni! Jézus Krisztus elismeri az Atya uralmát, és azt mondja: ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te, Atyám, mert Te rendelsz el mindent! Valóban így szoktuk imádkozni a Miatyánkot? Valóban gondolunk arra, hogy akkor ez azt jelenti: Isten uralkodik, országol az én életem felett, mert övé az ország, övé a hatalom? Ezt a „hatalom” szót úgy is lehet fordítani, hogy „erő”. Tiéd az erő. Ez azt jelenti, hogy Istennek nemcsak országa van, hanem ereje is ahhoz, hogy ezt az országot fenntartsa. Istennek van hatalma és ereje arra, hogy ennek az országnak a lakóit egybegyűjtse, ennek az országnak a polgárait megtartsa, megőrizze!

„Tiéd az erő” – ez azt jelenti, hogy mindent megcselekedhetsz, nincsenek korlátok. Sokszor találkozunk olyanokkal, akik azt mondják: itt a mi tudásunk véges. Mondhatja egy orvos: itt a mi tudásunk véget ér! Mondhatja egy tudós: eljutunk a bolygókra, de nem mindegyikre, mert véges a tudományunk; véges az erőnk; véges a hatalmunk; véges a képességünk. Az, hogy „tiéd a hatalom, tiéd az erő” – azt jelenti, hogy Istennek nincsenek korlátai. Ezt megint csak a hívő szív vallja. A hitetlen egy olyan istent ismer, akinek vannak korlátai, aki nem tehet meg mindent, amit akar. Aki így ismeri Istent, hogy „tiéd a hatalom”, annak ez azt jelenti: nincs korlát a Te számodra! A Bibliából tudjuk, hogy Istennél semmi sem lehetetlen – ezt jelenti az, hogy „övé a hatalom”.

Mondta ezt Mária, aki nem tudta, hogy hogyan fog történni, nem tudta, hogy mi módon lehetséges az, vagy kételkedett benne az öreg Ábrahám, hogy neki egyáltalán lehet még száz évesen gyermeke. Sára meg nevetett rajta, azért, mert a hitetlenség mindig azt jelenti, hogy Istennek vannak korlátai. A hit pedig mindig az, hogy Istennek nincsenek korlátai, hanem övé a hatalom. Bármit meg tud cselekedni! Milyen szép, amikor Dániel három társa azt mondja a tüzes kemence előtt: még innen is ki tud minket szabadítani; és ha nem tenné, akkor azért nem teszi meg, mert nem akarja! De az biztos, hogy meg tudja tenni, mert Övé a hatalom és az erő! Vajon így gondolkozol Istenről, hogy mindent meg tud tenni, amit akar?

„...és tiéd a dicsőség” – ez pedig azt jelenti, hogy a hívő ember azt várja Istentől, hogy ne azt adja meg neki, amit kér, hanem csak azt, ami Isten dicsőségét munkálja és szolgálja. Isten mindig mindent a maga dicsőségéért tesz, ezt láthatjuk végig a Bibliában. A hívő ember azt várja, ami Őt dicsőíti, ami az Ő dicsőségére való. Jézus Krisztus mindig azt kereste, míg itt a földön járt, hogy mi az, ami Istent dicsőíti, és először dicsőítette az Atyát, mielőtt még kért volna valamit.

Ezért olyan nagyon fontos, hogy azt adja meg, ami az Ő dicsőségét még nagyobbá teszi! Megszólal ebben az alázat: tiéd az ország, tiéd a hatalom és a dicsőség – mert ez azt jelenti, hogy úgy imádkozom, mintha már elvettem volna Istentől mindazt, amit kérek. Egészen biztos vagyok benne, hogy ami a javamra van és az Ő dicsőségére, azt kétség nélkül meg fogja adni. „Hogyne adna a ti mennyei Atyátok...” Éppen ezért, kedves testvérek, aki úgy gondolkodik, hogy „enyém az ország, enyém az uralom”, aki úgy gondolkodik, hogy a családban ő

az úr, az a Miatyánkot addig ne imádkozza, amíg ő az úr, míg ő parancsol, míg ő dirigál! Vagy, aki úgy gondolkodik, hogy itt minden úgy lesz, ahogy én akarom vagy, ahogy a gyerek akarja! Sajnos sok esetben ilyen is tapasztalunk, hogy amit a gyerek mond, az lesz.

Tehát, a Miatyánkot nem mondhatja az, aki úgy gondolkodik: enyém a hatalom, enyém az erő, legfeljebb abban kérem Istent, ami nekem már nem megy! Egyébként pedig enyém a hatalom, enyém az erő és a dicsőség is. Én aratom le. Nem! „Tiéd az ország, tiéd a hatalom és tiéd a dicsőség”! Az nem imádkozhatja a Miatyánkot, aki nem az Isten dicsőségét keresi, hanem a világ dicsőségét, és hiábavalóságait sokkal többre tartja, sokkal többre becsüli, mint az Isten dicsőségét!

Most nézzük még meg azt a szót, hogy „mindörökké”! Ez az eredetiben három görög szó, amelyet úgy is lehet fordítani, hogy „korszakokon át”. Tehát, „tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség korszakokon át”. Ez azért fontos, mert ebben megint csak egy hatalmas hitvallást teszünk, hogy az az Isten, akihez imádkozunk, korszakokon át Isten volt és Isten marad. Nemzedékről nemzedékre – ebben megvallom Istennek az örökkévalóságát, hogy tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ugyanaz az Isten, aki az Édenkertben kereste a bűnös embert, és hirdette neki az evangéliumot; aki Jézus Krisztust elküldte erre a földre; aki kitöltötte pünkösdkor az Ő Szentlelkét; aki most itt, a templomban vagy az igehirdetésben beszél veled és szól hozzád.

Az az Isten, tudd meg, hogy korszakokon át, mindegy, hogy milyen korszak jön: könnyebb vagy nehezebb; mindegy, hogy sötétebb vagy felvilágosultabb; vagy, ahogy ma használják, a poszt-poszt modern korban élünk – mondják, már a modern kor utáni-utáni korban élünk, de Isten és az Ő igéje is ugyanaz marad! Az evangélium ugyanaz; a szabadítás ugyanúgy hangzik, mert Ő korszakokon át uralkodik! Nagy uralkodók jönnek-mennek; a történelemből tudjuk, hogy voltak hatalmas császárok, hatalmas hadvezérek, hatalmas zsarnokok és uralkodók, akikről azt gondoltuk, hogy soha nem ér véget a hatalmuk, aztán már sehol sincsenek! Bizonyára ma is vannak, és mindig lesznek olyan korok, amelyek nehezek lesznek, és amelyben azt mondják: igen, vannak, akik talán irányítják ezt a világot, és gonosz erők vannak, de mi olyan Istenhez fordultunk és fordulunk, aki korszakokon át Úr marad, és akinek a hatalma nem dől meg! Hogy mondja az ige? „Trónja örökké áll.” Az Ószövetségben úgy olvassuk, hogy Dávid utódjának a trónja örökké fog állni, nem fog megdőlni. „Uralma növekedésének nincs vége.”

Azért olvastam a mennyei Jelenések könyvéből, hogy lássátok meg, hogy amikor már új ég és új föld lesz, és ez a föld eltűnik minden kívánságával együtt, az Úr akkor is uralkodni fog. Az üdvözültek serege leborul: „méltó a megölelt Bárány!” Csodálatos mennyei harmóniában fogja magasztalni az Örökkévalót, és dicsőíteni akkor is: tiéd az ország, tiéd a hatalom és tiéd a dicsőség, örökkön örökké! Ugyanaz marad: aki Noét kihozta az özönvízből; aki Lótot kimentette Sodomából; aki Józsefet a börtönből; Mózeszt a vízből; Izráelt Egyiptomból; Dávidot sokféle nyomorúságból; Ezékiást a betegségéből; Dánielt az

oroszlánok verméből; társait a tüzes kemencéből; Jónást a cethal gyomrából; Pált a hajótörésből, és azóta sokakat: téged és engem is kiszabadított az Ő örökkévaló hatalmával. Nemzedékről-nemzedékre, korszakokon át, ugyanaz marad!

Végül, az imádságaink végén van egy kis szócska, az „ámen”, ami tulajdonképpen azt jelenti: bizony; úgy van! Azt szoktuk mondani, hogy az „ámen” a Bibliában a hit szava, mert a hit egyenlő az ámennel. Tudniillik a hit nem az, hogy hiszek Istenben, hanem, hogy hiszek Istennek. Ábrahámról olvassuk, hogy hitt Istennek. Amikor Isten azt mondta neki: vedd a te családodat, és menj arra a földre, amit neked megmutatok, akkor Ábrahám felkelt és ment. És amikor azt mondta: vedd a te fiadat, a te egyetlen egyedet – akkor fogta a fát, fogta a tüzet, fogta a fiút, és ment a Mórijjá-hegyére. Azért, mert ő igazat adott Istennek.

Tehát, az imádságot ezzel fejezzük be: Uram, nem nekem van igazam. Az „ámen” azt jelenti: igaz vagy, ígéretedben változhatatlan valóság. Azt jelenti: úgy legyen, ahogy Te elhatároztad! Úgy legyen, ahogy Te akarod, mert „Bölcs a Te végezésed. Ha áld, ha sújt karod.” „Mind jó, amit Isten térszen, Szent az ő akaratja.” Azok imádkozzák a Miatyánkot valóban és igazán, akik azt tudják mondani: én hiszek az Isten ígéjének. Ráállok az ígére; lábam előtt mécses lesz az ige, ösvényem világossága, és én ebben az isteni ígében, mint Isten akaratában és törvényében gyönyörködöm. A zsoltáros így mondja: gyönyörködöm az Isten törvényében, arról gondolkodom éjjel és nappal. Aki számára Isten szava: az írott ige, meg a hirdetett ige ilyen fontos lesz, az mondhatja a Miatyánkot, mert az mondhatja: ámen; úgy van, ahogy Isten elkészítette, ahogy nekem akarja adni. Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te!

Ezért szeressük így a mi Urunkat, hogy csak Hozzá imádkozzunk, csak Őt kérjük, csak Őt hívjuk segítségül, és csak Neki adjunk dicsőséget!

Ámen.

Imádkozzunk!

Mi is megvalljuk boldogan, Urunk, hogy Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Vallást teszünk Rólad, hogy kinek ismertünk meg Téged, amelyben megint csak Téged szeretnénk dicsőíteni és magasztalni, mert nem mi ismertünk meg, hanem Te ismertetted meg magad velünk. Te fedted fel örökkévaló személyed titkait előttünk, és hitet gerjesztettél és munkáltál a Szentlélek által a mi szívünkben, hogy mi elhiggyük és megismerjük, hogy ki vagy Te. Ezért engeddd meg, hogy boldogan valljuk, ki a mi Istenünk. Hogy úgy járjunk ezen a földön, mint az Ő népe, mint legelőjének juhait. Hogy úgy tudjunk gondolkodni kétségbeesésünkben, nehézségeinkben, fájdalmainkban is, hogy tiéd az ország, tiéd a hatalom és tiéd a dicsőség.

Szabadíts meg bennünket minden kicsinyhitűségtől, minden kételkedéstől, Urunk, hogy a Te hatalmadat bármiben is korlátozzuk, vagy bármiben is úgy gondolkodjunk, hogy ebben a kérdésben már Te sem tudsz segíteni nekünk. Hadd higgyük azt, hogy a Te személyed, örökkévalóságod, mindenhatóságod mindenre kiterjed, és Előtted nincs lehetetlen. Ajándékozz meg bennünket

gyermeki bizalommal, de ajándékozz meg szent alázattal is, Urunk, hogy kéréseinket hálaadással és Jézus Krisztus nevében vigyük Eléd. Hogy mi is hasonlók legyünk azokhoz, akik így tudtak Jézus Krisztus nevében könyörögni, és Ő általa vinni oda a szív kéréseit és gondolatait Te eléd, a kegyelem királyi trónusához és székéhez.

Kérünk, fogadd hálánkat, Urunk, hogy Te vagy az Ura ennek az egész földkerekségnek. Üdvterved, hogy korszakokon át ugyanaz vagy, azt is jelenti a mi számunkra, hogy életünk nem a sorstól függ, nem a véletlenek sorozata, hanem a Te atyai kezedből jön minden: akár egészség, akár betegség, akár jó vagy akár rossz napok, próbatételek vagy örömök. Tudjuk, hogy mindenről tudsz, és Atyánkként bánsz velünk. Engedd, hogy odasimuljon a mi egész lényünk és hitünk ehhez a mennyei, atyai akarathoz, hogy Téged tudjunk dicsőíteni, és Neked tudjuk adni a dicsőséget.

Kérünk, hogy őrizd meg bennünket, szeretteinket, betegeinket, gyászolóinkat. Köszönjük Neked a mögöttünk levő iskolai évet. Kérünk a gyermekekért, hogy őrizd meg őket a nyári szünetben! Kérünk azokért, akik még vizsgáznak, hogy légy velük is! Mindazokért, akiket ez a meleg megpróbál és megvisel, és azokért is hadd kérjünk, akik örömmel veszik, mert szabadságon vannak, nyaralnak, pihennek már. Köszönjük, hogy valóban minden jó Tőled jön mennyei Atyánk, és ezért Neked vagyunk hálásak.

Ámen.

451. ének

1. Száma nincsen, Uram, jótéteményidnek,
Vége, hossza nincsen kegyelmességednek;
Azért magasztallak felette mindennek,
Mert hiszen én lelkem te ígéretednek.

2. Kiáltásom, Uram, tőled el nem vetéd,
Az én nyavalyámat csak te magad nézéd;
Atyai voltodat rajtam éreztetéd,
Irgalmasságodat mikor megjelentéd.

3. A pokol torkából te kiszabadítál,
És az én lelkemben engem megnyugtattál,
Te ígéreteddel mikoron biztattál,
Fiad által ismét fiaddá fogadtál.

4. Kész mindenha lelkem néked énekelni,
Mind e világ előtt rólad vallást tenni,
Sok jótételidért néked hálát adni,
Örökkön örökké tégedet dicsérni.